

»Le kaj ste počeli tam na njivi,« so se hudovali drugi dan Kodrinov oče. »Grdobe nemarne, za pol voza repe ste mi porvali!«

»Oče, saj nismo nalašč; vojska je bila —«

»Vam bom že dal vojsko!« In spet je pokalo, kakor bi bila vojska, in Jožek je točil sline in solze.

Vojska! V naših otroških letih igra, sedaj pa živa resnica!

Kodrinov fant, močan in neustrašen, se že tudi vojskuje za dom in za cesarja. Vesel je odrinil na cesarjev klic v vojsko, vesel služi tam svojemu cesarju, in ko je prišel zadnjič na dopust, je nosil pripeto malo srebrno.

»Sedaj grem pa nazaj, da dobim še veliko, potem bo pa itak konec vojske.«

»Bog te usliši!«, mu dëm in mu stisnem v slovo desnico. Bog daj, da bi je ne bil stisnil zadnjič!

J. E. Bogomil.

Vojaška.

Vsi po vrsti! Ena, dve . . . s srebrom ves je okrašen,	bambrbam, bam bam —
in pokoncu glave,	kdor bo prvi tam,
kot vojaki narede	tistega je zmağa.
korenine prave!	Kdor ostane, kdor zbeži,

V redu. Stoj! Pozor!	tisti v snegu naj leži.
Bobnar, boben v roke!	naj se cmeri in solze
Za menoj, junaški zbor,	naj preлива zgaga!
da gremo v snuboke!	

	Zdaj pogum! Stoj —
Gremo tja, kjer grad snežen	Ena, dve — hej, junaki,
je sovražnik zidal,	za menoj!

Gnjevoš.

† Cesar Franc Jožef I.